

HET TikTok KAMP

ANNET JACOBS

WITTE LEEUW

#EenRotbankje

Bo schiet de hoek om. De regen waait recht in haar gezicht. Wat een smerig weer! Ze duikt diep weg in de kraag van haar jas en tuurt met haar hand boven haar ogen in de verte. Loopt ze wel goed?

Meteen links. Eind van de straat rechts.

Kan niet missen.

Het is hooguit drie minuutjes.

Dat zei mam.

Of was het meteen rechts en dan pas links? Aan deze straat komt in elk geval nooit een eind.

Bo rent terug en begint opnieuw. Op tijd komen, dat gaat niet meer lukken. Was ze nou maar met de fiets gegaan.

En een paraplu, dat was ook slim geweest. Of een regenjas. Ze is doorweekt!

Daar! Eindelijk! Dat witte gebouw, dat is haar nieuwe school. Op het plein staat een eenzame korfbalpaal. Een half opengeklapte, grijze paraplu hangt als een reusachtige vleermuis aan het mandje.

Bo springt over een plas. Of eigenlijk net niet helemaal.

Water sijpelt in haar sokken. Fijn. Nu is ze officieel een

verzopen kat. Maar ze zal vast niet de enige zijn.

Snel glipt ze de school in.

Binnen is het droog. En stil. Het ruikt er naar natte jassen. En het barst er van de deuren. Achter die deuren zitten onbekende kinderen in hun eigen vertrouwde klas. Met hun vrienden en vriendinnen. En Bo staat hier, in een lege hal. Nat en alleen. Midden in een week. Midden in het schooljaar. Midden in een vreemde school op meer dan tweehonderd kilometer van haar oude huis.

Heimwee helpt niet.

En iets nieuws is toch leuk?

Dat zei pap.

En zo is het. Iets nieuws is superleuk. Maar dan vooral als het een telefoon is. Een paar sneakers. Of een ijssmaak. Bo haalt diep adem. Ze recht haar schouders, ritst haar jas los en loopt de hal door, op zoek naar groep 8.

Verderop zwaait een deur open. Een man kijkt haar vragend aan. Hij is lang, stoer en kaal. Zijn handen klemt hij stevig om een roze koffiemok. 'Bo? Ik ben meester Jaap. Kom snel binnen.'

Met haar natte jas nog aan stapt Bo de klas in. Daar let niemand op haar. Iedereen is druk met het stapelen van alle tafels en stoelen.

'Op woensdag beginnen we altijd wat eerder en doen we een groepsopdracht,' legt meester Jaap uit. 'Vandaag is dat "Bouw een kasteel", bedacht door Pim en Polle.' Hij wijst naar twee jongens met geel piekhaar, die allebei dezelfde tafel naar een andere plek willen schuiven.

‘Hierheen!’ roept de een.

‘Niet! Daarheen!’ brult de ander.

Meester Jaap neemt een slok uit zijn mok en noemt nog veel meer namen. Robbie en Kenia, die van stoelen een wiebelige toren maken. Habib, Jitske en Fien, die tafels kantelen, en Tigo en Nova, die alles met touwen aan elkaar vast proberen te sjoeren, zodat de boel niet instort. ‘En dat is Yin.’

De meester wijst naar het raam. In de vensterbank staat een meisje met inktzwart haar. Ze draagt een knalgele jurk vol roesjes, franje, glitter en tule. Het is een belachelijk ding, maar het staat haar fantastisch.

‘Is het zwaar werk, Yin?’ vraagt de meester.

‘Ik denk het. Ze hijgen en zweten allemaal enorm,’ zegt Yin. En dan vraagt ze: ‘Is dat Bo? Ze ziet eruit als een meisje.’

‘Ik ben een meisje,’ zegt Bo.

‘Oeps.’ Yin slaat haar handen voor haar mond. ‘We dachten dat je een jongen zou zijn. Maar jij bent dus Bo. Leuke naam.’

‘Wat vind je van ons kasteel, Bo?’ vraagt Pim. ‘De opdracht is klaar als minstens één persoon buiten onze klas het prachtig vindt. Ben jij dat?’

‘Ik ben bang van niet,’ zegt Bo.

‘Je vindt het niet prachtig?!’ roept Polle.

‘Ik zit bij jullie in de klas.’

‘Ik heb je hier anders nog nooit gezien,’ zegt Pim.

‘Als je het niet zegt, ga je maar lekker naar groep 7!’ roept Polle.

‘Dat heet chantage,’ zegt Fien.

‘Kop dicht, Fien,’ zegt Robbie.

‘Alsjeblieft Bo, zeg het,’ smeekt Kenia. ‘Dan gaan we tenminste weer gewoon rekenen.’

‘Prachtig,’ zegt Bo.

Meteen stuift de hele klas op haar af. Iedereen roept om het hardst dat het een helse opdracht was. Dat Pim en Polle nooit meer iets mogen verzinnen. En dat ze Bo eeuwig dankbaar zijn. Zonder haar hadden ze misschien wel de hele dag moeten doorbouwen!

‘Maar je hebt geen smaak,’ zegt Jitske.

‘Of je bent een leugenaar,’ zegt Fien.

‘Serieus?’ roept Yin uit. ‘Wilden jullie echt met tafels blijven stapelen tot er eindelijk iemand binnen zou komen die de hele bende prachtig zou noemen?’

‘Dat ging nooit gebeuren,’ zegt Robbie.

‘Genoeg,’ zegt meester Jaap. Hij geeft Nova een knaloranje telefoon en de opdracht om een foto van het kasteel te maken voor in het opdrachtenboek. Pim en Polle moeten een verslagje schrijven over de samenwerking. ‘En voor de rest van jullie heb ik een paar pittige redactiesommen.’

‘Waar gaan we die dan maken, meester?’ vraagt Habib.

‘Ik wil best op onze eigen plek,’ zegt Pim en hij wijst naar een tafel op het topje van de berg.

‘Ja!’ juicht Polle. ‘In de klas zitten was nog nooit zo spannend!’

‘Spannender dan met je billen op de grond gaat het vandaag niet worden,’ zegt meester Jaap. Hij steekt zijn mok

in de lucht, loopt de gang op en roept: 'Tijd voor koffie. Ik ben zo terug!'

Pim en Polle ploffen op de vloer. Die zit vol modderige strepen van alle natte schoenen. Fien en Jitske vegen een plekje schoon met papieren handdoekjes. En Yin kijkt bezorgd naar de strikjes en roesjes op haar jurk.

'Of we doen de onzichtbare stoel,' zegt Bo.

De hele klas kijkt haar nieuwsgierig aan.

Daar staat ze.

In het middelpunt van de belangstelling.

Met haar jas nog aan, natte haren en een paar wangen die gloeien als vuur.

Aarzelend zegt ze: 'Het is eigenlijk gewoon een oefening voor je bovenbeenspieren. Mijn vader doet het elke dag.'

Ze gaat bij de muur staan, leunt ertegen met haar rug en zakt door haar knieën tot het net lijkt of ze zit.

'Stoer!' roept Robbie. Met Tigo, Kenia en Habib gaat hij naast haar zitten, alsof er een bankje staat. Nova maakt snel een filmpje en Yin roept: 'Owh! Dit is zo leuk! Waarom zit ik daar nou niet?'

Bo's bovenbenen branden. Veel langer houdt ze dit niet vol. Naast haar kreunt Tigo.

'Mijn beenspieren vinden dit een rotbankje,' zegt Habib.

'Welk bankje?' vraagt Kenia.

En dan zakken ze allemaal tegelijk op de grond.

De jongens kreunen, Kenia giechelt en Nova roept: 'Dat was een geweldig plan, Bo! Het wordt sowieso een hit. De hele wereld gaat dit nadoen!'

Een hit? Wat bedoelt Nova? Bo kijkt vragend naar Yin, maar Yin let niet op haar. Ze heeft al haar aandacht bij een TikTok-filmpje op het digibord. Verrast staart Bo naar zichzelf. Daar zit ze. Met haar verregende haren. Schouder aan schouder met Tigo, Robbie en Kenia. Op een bankje dat niet bestaat.

